

КО ЈЕ КО

Драјан Бабић (1987, Карловац), основне и мастер студије завршио на Одсеку за англистику Филозофског факултета у Новом Саду. Пише кратке приче и књижевну критику. Објавио је књигу прозе *Твиџер ѝриче* (2014). Живи у Новом Саду.

Ана Гвозденовић (1977, Краљево), дипломирала је и магистрирала на Филолошком факултету у Београду, на Катедри за општу књижевност са теоријом књижевности. Аутор је студије *Облаци, шкољке и ѝправе. Лирски елементи у ѝуџојисно-мемоарској ѝрози Милоша Црњанској* (2009), као и већег броја текстова објављених у научним зборницима и књижевној периодици. Од 2004. године ради као уредник у Издавачкој делатности Народне библиотеке „Стефан Првовенчани“ Краљево.

Драјослав Деговић (1963, Земун), након окончаног студија журналистике у Сарајеву, радио је као уредник у тузланском „Графичару“. Године 1992. отишао је у Немачку, где је магистрирао на интердисциплинарном одсеку Europastudien Универзитета у Ахену. Преводи лирику и прозу са немачког, а есејистичке и књижевне текстове пише и објављује и на немачком језику. Објавио је следеће књиге песама: *Изађимо у ѝоле* (1988), *Циркус Евроѝа* (1990), *Von edlen Mördern und gedungenen Humanisten* (О ѝлемениџим убицама и најмљеним хуманисџима), *44 Gedichte/ѝјесме & 1 Essay/есеј* (1997), *Kawasaki за Wukmana Dedowitscha* (2003), *Safe Сумаѝра* (2005), *Динарски Буда* (2008), *Концерџ за клавир и диџериду* (изабране песме и нове песме, 2010), *Gloria mundi* (2013) и *Усијање* (2013). Потписао је и избор савремене приче из БиХ који је у Клагенфурту 1999. објавила издавачка кућа „Драва“. У Аустрији је књига изашла под називом *Das Kind. Die Frau. Der Soldat. Die Stadt*, сплитски „Feral Tribune“ је исти избор објавио под називом *Евакуација*, а у Београду је објављена под насловом *Под ѝприџиском*, у издању „Просвете“ и „Алтере“. За збирку песама *Safe Сумаѝра* 2005. додељена му је годишња Награда

Друштва писаца БиХ. Његова поезија превођена је на немачки, енглески, пољски и норвешки. Заступљен је у неколико избора босанскохерцеговачке поезије, као и у антологијама српског песништва 20. века објављеним у Немачкој и Пољској. Живи у Келну.

Дубравка Ђурић (1961, Дубровник), феминистичка песникиња и теоретичарка. Дипломирала је и магистрирала на групи за Општу књижевност и теорију књижевности на Филолошком факултету у Београду, докторирала на Филозофском факултету у Новом Саду. Бави се теоријом културе, теоријом медија, теоријом модерне и постмодерне поезије, теоријом рода, уметничким и песничким перформансом. У статусу предавачице или госта предавача држала предавања у Центру за женске студије, на АОМ-у, Факултету политичких наука, Факултету драмских уметности, као и на факултетима у SUNY-Бафало и UCSD, Сан Дије-го, у Љубљани и Копру. Приредила и превела низ теоријских темата у часописима из области теорије поезије и теорије уметности. Једна је од оснивачица и уредница часописа „Profemina“. У Асоцијацији за женску иницијативу покренула Ажину школу поезије и теорије. Збирке поезије: *Природа месеца, ѝприрода жене* (1989), *Кџиѝа бројева* (1994), *Клојке* (1995), *All-Over: изабране и нове ѝјесме са есејима који одређују фазу моје ѝпоезије од 1996–2004* (2004) и *Ка ѝолиѝици наге (након раѝа)* (2015). Објавила је бројне критике и студије о поезији, уметности и плесу, као и књиге *Језик, ѝпоезија, ѝосѝмодернизам* (2001), *Говор групе* (2006), *Поезија ѝеорија род: модерне и ѝосѝтмодерне америчке ѝесникиње* (2009), *Полиѝика ѝпоезије: ѝтранзиција и ѝеснички екѝпериментѝ* (2010), *Дискурси ѝоѝуларне кулѝуре* (2011). Коуредница је антологије текстова *Impossible Histories – Historical Avant-Gardes, Neo-Avant-Gardes, Post-Avant-Gardes in Yugoslavia 1918–1991* (2003). Живи у Београду.

Крисѝијан Екер (Christian Eccher; 1977, Базел, Швајцарска), мастерирао је и докторирао фило-

логију, лингвистику и књижевност на Универзитету у Риму. Ради као доцент за италијански језик и културу на Филозофском факултету у Новом Саду.

Бранислав Живановић (1984, Нови Сад), дипломирао је на Одсеку за компаративну књижевност Филозофског факултета у Новом Саду. Пише поезију и књижевну критику. Објавио је књигу поезије *Поледало* (2010), за коју је добио „Бранкову награду“ и *Црно свећло* (2012). Живи у Новом Саду.

Давор Иванковац (1984, Винковци), дипломирао је хрватски језик и књижевност и књижевничарство на Филозофском факултету у Осијеку. Пише поезију, прозу, књижевне критике и есеје. Објавио је збирке поезије *Резање магле* (2012) и *Фројд на Фејсбуку* (2013).

Игор Јавор (1988, Осијек), дипломирао на катедри за компаративну књижевност са теоријом књижевности на Филозофском факултету у Новом Саду. Бави се књижевном теоријом, критиком, компаративистиком и превођењем са енглеског језика. Превео је компаративну студију Мориса Фридмана *Проблематични побуњеник* (2012) и студију Роберта Јанга *Посљиколонијализам: савим крајњак увод* (2013). Објављује у периодици. Тренутно припрема докторску дисертацију на Институту за енглеску књижевност Универзитета у Варшави, Пољска.

Лесли Кајлан (*Leslie Kaplan*; 1943, Бруклин, САД), одрасла је и школовала се у Француској. Почев од јануара 1968, Каплан је две године радила у неколико различитих фабрика, али је нашла на проблем који се тицао тога како писати о таквом једном искуству. Тврдила је да „не постоји дискурс који би писао фабрику“, али да би одређене речи – ослобођене од форме и очекивања дискурса – могле подузети тако нешто. Како је говорила, те би речи требало да буду суспрегнуте, противречне и отворене. Суочена са жељом или са етичким побудама да пише о отуђењу и често скривеном месту у друштву, Каплан је написала своју прву књигу *L'excès-l'usine* (*Вишак-фабрика*), поему која на чудноват начин открива оно што је још ненаправљено у фабричком окружењу, потврђујући дистанцу и одвојеност коју то окружење ствара између људи и предмета.

Њен поетски глас креће се и протиче кроз фабрику са гомилом жице, лима, ритмом монтажне траке и отвореним двориштем. Због свега тога, она враћа у поезију политички живот – положај радника у овој фабрици и њихову отуђеност од вредности онога што производе. Ипак, њена поезија на изврстан начин открива и бележи поделу чулног унутар заједнице и простора фабрике. Џули Кар и Џенифер Пап тренутно сарађују са Лесли Каплан како би у потпуности превеле свих девет делова (*„Кругова“*) – *Вишка – Фабрике. Вишак – Фабрика* је први пут објављена 1982. (*Nac-hete/ P.O.L.*). Каплан је у овој издавачкој кући објавила десетак књига различитих жанрова, а на њеном сајту могу се наћи есеји и краћи преводи на енглески језик (www.lesliekaplan.net).

Рајко Лукач (1952, Међеђа код Босанске Дубице), после прве године на Филозофском факултету у Задру, студије наставио на Филолошком факултету у Београду, где је дипломирао на Групи за српскохрватски језик и југословенске књижевности. Објављена дела: књиге поезије – *Плавуша и ђуџиник* (1977), *Сипрално сипейенишће* (1982), *Књија ђаљеница* (1986), *Одливци и силуеше* (1987), *Који куну дане и ноћи* (1990), *Ухолаже* (1994), *Јајица за ћивои* (1994), *Реликвијар* (1994), *Бишћанање прег лајош* (1995), *Јона из фиоке* (1997), *Плес двојника* (2004), *Триеза* (2008), *Зайиси из јодземној йролаза* (2010) и *Хор ара* (2015); поезија за децу – *Мачја йређа* (2008) и *Хвалисавко у којачкама од седам миља* (2009); романи – *Чићкарска школа* (1988), *Љејине санће* (1995), *Божији ујодници* (1998), *Архивске йробнице* (2002), *Хроничар* (2005), *Ухвајши вјејшар* (2012); књиге прича – *Мојин краљ* (1996), *Шејшалишће хромих* (2001), *Самрјшњи зајрђај* (2006) и *Најјори надимак на свејешу* (2011).

Ивана Максић (1984, Крагујевац) објавила књиге поезије: *О џело швори ме* (2011), *Изван комуникације* (2013) и књигу поезије на италијанском језику *La mia paura di essere schiava* у преводу Фабија Барћеландија (*Gilgamesh Edizioni*, 2014). Заједно са Предрагом Милојевићем уредила је зборник поезије социјалне тематике *До зуба у времену*. Њена поезија уврштена је у неколико антологија и зборника, а учествовала је и на неколико поетских фестивала. Бави се превођењем са енглеског језика. Пише прозне цртице, приказе и критичке текстове. Објављује у периодици и на интернет порталима у земљи и региону.

Маја Меган (1988, Мостар), дипломирала је на Одсеку за компаративну књижевност Филозофског факултета у Новом Саду. Тренутно је на докторским студијама. Заинтересована је за модерну српску и светску књижевност и савремену теорију.

Урош Пајић (1984, Пожега), академски графичар, цртач. Песме, илустрације, стрипове објављивао у зборницима и периодици. Збирку записа *Белешке* објавио 2011. године. Поред бројних награда из ликовног стваралаштва добитник је и II награде Фестивала поезије младих 2005. у Врбасу. Живи у Новом Саду.

Владимир Перућ (1976, Шабац), постдипломске студије књижевности завршио је у Новом Саду. Објављивао је поезију, прозу и научне текстове у периодици, као и у зборницима са научних скупова. Уређивао је „Стање ствари“, часопис за различите видове уметничког изражавања (1997–2001). Докторирао је 2013. године на ФИЛУМ-у са темом „Аутобиографска, социјална и поетичка маргина дадаизма Драгана Алексића“. Објавио је збирку песама *Елијсе* (2015). До сада је учествовао на преко двадесет иностраних и домаћих научних скупова. Уређује „Коракe“, часопис за књижевност, уметност и културу.

Драјан Проле (1972, Нови Сад), бави се класичном немачком филозофијом и савременом филозофијом. Докторску дисертацију „Појам повести у Хајдегеровој и Хегеловој филозофији“ одбранио је 2006. године. Објављене књиге: *Ху-серлова феноменолошка онтологија* (2002), *Ум и љовесћ – Хајдегер и Хегел* (2007), *Страносћ бића – љрилози феноменолошкој онтологији* (2010), *Хуманосћ страној човека* (2011) и *Унутрашње иностранство – филозофска рефлексја романџизма* (2013). Добитник је Награде „Никола Милошевић“ Другог програма Радио Београда за најбољу теоријску књигу 2011. године. Преводи са немачког језика. Живи у Новом Саду и ради на Филозофском факултету.

Горгана Рајњак (1987, Србобран), дипломирала је и мастерирала на Одсеку за компаративну књижевност Филозофског факултета у Новом Саду, где тренутно похађа докторске студије. Пише научне радове, огледе и критику. Живи у Новом Саду.

Бојан Самсон (1978, Осијек), дипломирао српску књижевност и језик на Филозофском факултету у Новом Саду. Објавио збирку песама *Superblues* (2007), редиговано издање исте збирке на сајту *Јуродива књижара*, а збирку песама *Folk Singer* (2014) у електронском часопису *Афирмаџор*. Један од приређивача Зборника нове новосадске поезије *Нешћо је у ири* (2008). Са гитаристом Ненадом Патковићем чини поетско-музички дует *Башћа феџиша*. Са Јованом Живковићем чини поетски дует *Cloudbuster Meets Hound of Love*. Са Николом Оравецом чини поетски дует *Sweet Talkers*. Са Ником Душановим и Сергејем Станковићем чини књижевну групу БЕС. Објављује приче, песме и критичке приказе у домаћој периодици и на Интернету. Живи у Новом Саду.

Срђан Срђић (1977, Кикинда), дипломирао је на Катедри за општу књижевност и теорију књижевности на Филолошком факултету у Београду. Један је од победника конкурса за најбољу необјављену причу интернет сајта www.bestseler.net, а добитник је и прве награде за прозу на конкурс зрењанинског часописа „Улазница“ (2007), стипендије Фонда „Борислав Пекић“, те награда „Биљана Јовановић“ и „Едо Будиша“. Објавио је романе *Мрћво љоле* (2010) и *Саћори* (2013), збирке прича *Есџирандо* (2011) и *Сајоревана* (2014), као и књигу есеја *Зайиси из чићана* (2014).

Марко Сџојкић од 1997. до 2011. живео у Београду. Тренутно живи у Немачкој (Филинген-Швенинген), где ради као лекар. Објавио је збирке песама *Лаки болови* (2011) и *Шецеле* (2012). Преводи са немачког језика, углавном савремену поезију (Томас Клинг, Герхард Факнер, Нели Закс...) и есеје (Бертолт Брехт, Карл Кролов...). Песме из књиге *Шецеле* заступљене су у антологији нове српске поезије *Просћори и фијуре* Владимира Стојнића (2012).

Срђан В. Тешин (1971, Мокрин), књижевник и новинар. Студирао је филозофију и комунологију у Београду, а дипломирао на поетици кратке приче. Објавио је девет књига: *Coated brain/ Поховани мозак* (драма, 1996), *Свећо Тројсћво Georgija Zecowskog* (поезија, 1997), *Сјајан наслов за љанћомиму* (приче, 1997), *Анћологија најбољих наслова* (роман, 2000), *Казимир и друји наслови* (роман, 2003), *Кроз љусћину и љрашину* (роман, 2005), *Куварове клећве и друје љагосћии* (роман,

2006), *Алтернативни водич кроз Вавилон* (изабране колумне, 2008), *Исход црпе* (приче, 2010) и *Приче с Марса* (приче, 2015). Приредио је пет антологија, панорама и избора кратких прича. Књиге су му превеђене на словеначки, македонски и немачки језик. Добитник је књижевне стипендије „Борислав Пекић“ и Награде Друштва књижевника Војводине за књигу године. Заступљен је у домаћим и иностраним антологијама и изборима из српске савремене књижевности. Проза му је превеђена на француски, енглески, немачки, пољски, чешки, македонски, мађарски, албански и словеначки језик. Члан је Српског ПЕН центра.

Горан Томић (1988, Кикинда), студирао археологију на Филозофском факултету у Београду. Пише поезију, објављивао песме у периодици.

Пејтер Хухел (*Peter Huchel*; 1903, Берлин – 1981, Штауфен им Брајсгау, Немачка), један од великих немачких песника 20. века. Прву збирку песама повукао је из штампе 1933. године, да би тек после Другог светског рата објавио следећих пет песничких књига: *Gedichte* (1948), *Chausseen, Chausseen* (1963), *Die Sternenreuse* (1967), *Gezählte Tage* (1972), *Die neunte Stunde* (1979). Између 1949. и 1962. уредник чувеног источноберлинског часописа *Sinn und Form*. Културно-политичка врхушка Немачке Демократске Републике изнудила му је оставку на тај положај, држећи песника, све до

његовог исељења у Западну Немачку 1971. године, у изолацији и под паском тајне полиције.

Рагивој Шајтинац (1949, Зрењанин), пише поезију, прозу, књижевну и ликовну критику, преводи с руског и енглеског језика, бави се и драматургијом. Књиге песама: *Оружје људски рањено* (1970), *Шуми се враћају прајови* (1974), *Даровно љутовање* (1978), *Панілософ извешјај* (1982), *Сузе у лунајарку* (1987), *Оченаш на Тајмс-скверу* (1991), *Оловни долов* (1995), *Лед и млеко* (2003), *Пси верса* (2005), *Кањишка моноџијија* (двојезично на српском и мађарском, 2007), *Северни изјовор* (2011), *Сћара канџина* (2011), *Ди* (2013), *Зло цвећа* (2013); књиге прозе: *Банайска чиџанка* (1991), *Мој бејејски део свеџа* (1994), *Бајке о јрму* (1995), *Чеховија* (1996) *Вез у ваздуху* (1998), *Жрџве бидермајера* (2000), *Сибилски јласови* (2001), *Нага сћанује на крају прага* (са Угљешом Шајтинцем, 2002), *Водено дејје* (2004), *Причица* (2005), *Кинеско дворишје* (2006), *Lyrik klinik* (2009), *Северни изјовор* (2011), *Сћара канџина* (2011), *Дилинкуца – крајке и фришке банайске бајке* (са Љ. Шајтинаца, 2012), *Зло цвећа – џоезија једној кловна ајсолуџа* (2013), *Псећа суза* (2014), *Ди? – нова банайска јесмарица* (2014); књиге есеја: *Хојел Чарнојевић* (1989), *Демојорјон* (1990), *Хајка на Акџеона* (1997). Живи у Зрењанину.